

Metodická pomůcka

pro prevenci nadbytečné regulatorní zátěže
při implementaci práva EU

Úřad vlády České republiky

2016

Obsah

Úvod.....	3
I. Vymezení neminimalistické implementace	4
II. Předcházení nadbytečné regulatorní zátěži při neminimalistické implementaci práva EU.....	5
III. Předcházení případům rozštěpení (dvojkolejnosti) právního řádu.....	6
Příloha I: Příklady ustanovení v předpisech EU, která mohou vést k neminimalistické implementaci	7
1. Rozšiřující výjimka.....	7
2. Zuzující výjimka.....	8
3. Volba z více variant právní regulace.....	9
Příloha II: Příklady minimalistické implementace	11
1. Rozšiřující výjimka.....	11
2. Zuzující výjimka.....	11
3. Volba z více variant právní regulace	12

Úvod

Riziko vzniku nadbytečné regulatorní zátěže při implementaci práva EU je spojeno především s doplňováním dalších nároků nad rámec minimálních požadavků stanovených předpisy EU při implementaci do vnitrostátního práva, tedy s neminimalistickou implementací, označovanou také jako *gold-plating*.

Cílem této metodické pomůcky je definovat situace, při nichž dochází k neminimalistické implementaci, která může vést k nadbytečné regulatorní zátěži, a popsat postupy, jak takové zátěži při implementaci práva EU předcházet.

Text je členěn do tří částí. První část vymezuje pojem neminimalistické implementace. Druhá část uvádí postupy předcházení nadbytečné regulatorní zátěži v případě, kdy ustanovení předpisu EU umožňuje členskému státu zvolit neminimalistickou implementaci. Třetí část je věnována předcházení případům tzv. rozštěpení či dvoukolejnosti právního řádu, označovanému též jako *double-banking*.

I. Vymezení neminimalistické implementace

Pro účely této metodické pomůcky se pojmem neminimalistická implementace rozumí **stanovení požadavků v českém právním předpisu nad rámec minimálních požadavků stanovených ustanoveními práva EU**, které jsou nezbytné pro jejich řádnou implementaci.

Neminimalistickou implementaci je třeba odlišovat od nesprávné implementace, která představuje implementaci v rozporu s právem EU.

K případům neminimalistické implementace může docházet při implementaci následujících typů ustanovení práva EU¹:

1. Ustanovení předpisu EU stanoví možnost, na jejímž základě se členský stát může při implementaci odchýlit od obecné úpravy obsažené v daném předpisu, a to v rozšiřujícím (zprísňujícím) směru **(rozšiřující výjimka)**.
2. Ustanovení předpisu EU stanoví možnost, na základě které se členský stát může při implementaci odchýlit od obecné úpravy obsažené v daném předpisu, a to v zužujícím (změkčujícím) směru **(zužující výjimka)**.
3. Ustanovení předpisu EU stanoví členskému státu **možnost volby z více variant právní regulace**.

Konkrétní ustanovení předpisů EU mohou vykazovat znaky více než jednoho z výše uvedených typů, zejména pokud jde o výjimky, které se týkají práv a povinností subjektů s protichůdnými zájmy.

Neminimalistickou implementací se rozumí:

Předkladatel návrhu právního předpisu využije rozšiřující výjimku, tedy při implementaci ustanovení práva EU uvedeného v bodě I.1. se v souladu s tímto ustanovením odchýlí od obecné úpravy obsažené v daném předpisu EU.

Předkladatel návrhu právního předpisu nevyužije zužující výjimku, tedy v návrhu právního předpisu, jehož předmět úpravy umožňuje implementaci ustanovení práva EU uvedeného v bodě I.2., se neodchýlí od obecné úpravy obsažené v daném předpisu EU.

Předkladatel návrhu právního předpisu při implementaci ustanovení práva EU uvedeného v bodě I.3. nezvolí z možných variant právní regulace variantu, která je nejméně zatěžující.

¹ Typizace příkladů neminimalistické implementace vychází z metodik jiných členských států (HM Government. *Transposition Guidance: How to implement European Directives effectively*. Londýn, 2013; HM Government. *Guiding Principles for EU Legislation*. Londýn, 2013) a výkladu doktríny (srov. např. Král, R. a kol.: *Zbytečně zatěžující transpozice – neodůvodněný gold-plating směric EU v České republice*. Praha, Univerzita Karlova, Právnická fakulta. 100 s.).

II. Předcházení nadbytečné regulatorní zátěži při neminimalistické implementaci práva EU

Neminimalistická implementace může regulatorně zatěžovat dotčené subjekty více, než je pro zajištění řádné transpozice nebo adaptace předpisů EU nezbytně nutné. Současně může dotčené subjekty taková implementace **konkurenčně znevýhodňovat oproti subjektům z jiných členských států**, pokud se tyto státy držely rámce minimálních požadavků stanovených právem EU a provedly pouze minimalistickou implementaci.

Pokud konkrétní ustanovení předpisu EU umožňuje členskému státu provést neminimalistickou implementaci, měl by **předkladatel české implementační úpravy vždy posoudit, zda zvolená varianta implementace nepředstavuje nadbytečnou regulatorní zátěž.**

Má-li být riziko vzniku nadbytečné regulatorní zátěže sníženo, je třeba jako obecný princip **dodržovat zásadu minimalistické implementace**, tedy nedoplňovat další nároky nad rámec požadavků, které jsou pro zajištění řádné implementace nezbytně nutné. Každé odchylení od minimalistické implementace by mělo být odůvodněno.

Samo **posouzení by měl předkladatel provést při hodnocení dopadů regulace**, které umožňuje identifikovat a kvantifikovat konkrétní negativní následky a vedlejší efekty zvoleného řešení. Závěry posouzení by měl předkladatel uvést v důvodové zprávě k návrhu implementačního předpisu.

Předkladatel návrhu implementačního předpisu vychází ze zásady minimalistické implementace.

Pokud se navrhovaným právním předpisem implementuje ustanovení předpisu EU uvedené v bodě I.1. nebo I.3. nebo předmět úpravy navrhovaného právního předpisu umožňuje implementaci ustanovení práva EU uvedeného v bodě I.2., vyhodnotí předkladatel, zda předkládaná úprava představuje nebo nepředstavuje minimalistickou implementaci.

Výsledky vyhodnocení uvede předkladatel v důvodové zprávě (odůvodnění) k předkládanému návrhu právního předpisu. **Neminimalistická implementace musí být řádně odůvodněna.**

Veškeré případy neminimalistické implementace musí podléhat procesu hodnocení dopadů regulace.

III. Předcházení případům rozštěpení (dvojkolejnosti) právního řádu

Rozštěpením, respektive dvojkolejností právního řádu (double-banking) se rozumí **překrývání čistě vnitrostátní právní úpravy s úpravou implementační**, kdy obě úpravy nejsou vzájemně jasně provázané a případně není zřejmé, která se v dané situaci použije. **Double-banking způsobuje nejasnost v právech a povinnostech dotčených subjektů** a přispívá k nejednotnému řešení obdobných situací v praxi. **Je proto nezbytné double-bankingu důsledně předcházet.**

Gestor k předpisu EU, případně předkladatel návrhu českého implementačního právního předpisu, musí text předpisu EU podrobně analyzovat s ohledem na celý právní řád ČR a rozhodnout, která ustanovení jsou již v českém právním řádu dostatečně provedena, vyžadují změnu či doplnění o nová implementační ustanovení. Implementace předpisu EU pak musí respektovat především systematiku právního řádu ČR, zejména **nesmí být znovu upravovány práva a povinnosti, která již ve stejném rozsahu a se stejnými účinky upravuje některý český právní předpis.**

Postupy uvedené výše již jsou v zásadě upraveny *Metodickými pokyny pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství České republiky v Evropské unii*², zejména v ustanoveních týkajících se povinnosti zpracovávat a aktualizovat srovnávací tabulky k předpisům EU a v ustanoveních upravujících požadavky na implementaci. Jejich důsledné plnění je proto nutným předpokladem pro předcházení double-bankingu.

V případě, že je záměrem předkladatele předložit čistě vnitrostátní právní úpravu, je **nezbytné, aby předkladatel návrhu důsledně ověřil, že předmět úpravy navrhovaného právního předpisu se nijak nedotýká implementačních ustanovení** v českém právním řádu již obsažených. V opačném případě je povinen dotčená ustanovení řádně vykázat ve smyslu Legislativních pravidel vlády, respektive zmíněných Metodických pokynů, a návrh nelze označit za „čistě vnitrostátní“.

² Schválené usnesením vlády ze dne 12. 10. 2005 č. 1304, ve znění změny schválené usnesením vlády ze dne 26. 10. 2009 č. 1344.

Příloha I: Příklady ustanovení v předpisech EU, která mohou vést k neminimalistické implementaci

1. Rozšiřující výjimka

Ustanovení předpisu EU stanoví možnost, na základě které se členský stát může při implementaci odchýlit od obecné úpravy obsažené v daném předpisu EU, a to v rozšiřujícím (zpřísnujícím) směru.

Čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží³:

Členské státy mohou za účelem zajištění vyšší úrovně ochrany spotřebitele v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější předpisy, které jsou v souladu se Smlouvou.

Čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele (nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele)⁴:

Každý členský stát může v případě potřeby, aby zajistil splnění svých povinností podle tohoto nařízení, určit další orgány veřejné moci. Může rovněž určit subjekty mající oprávněný zájem na ukončení nebo zákazu protiprávního jednání uvnitř Společenství v souladu s čl. 8 odst. 3.

Čl. 8 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/52/ES ze dne 18. června 2009 o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí⁵, dle kterého členské státy mohou stanovit přísnější pravidla odpovědnosti v rámci svých vnitrostátních právních předpisů.

Čl. 45 odst. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES⁶, dle kterého mohou členské státy ve vztahu k podmínkám, za kterých může uživatel platebních služeb vypovědět rámcovou smlouvu, přijmout ustanovení, která jsou pro uživatele platebních služeb příznivější.

Čl. 46 odst. 3 třetí pododstavec nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007⁷, vymezující pravidla pro restrukturalizaci a přeměnu vinic, dle kterého členské státy mohou stanovit další upřesnění, zejména pokud jde o stáří nahrazovaných vinic.

Čl. 7 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu⁸, dle kterého členské státy mohou z důvodů veřejného zájmu nebo veřejného pořádku, nebo je-li to nutné pro účely rychlého vyřízení a účinného prověření žádosti o mezinárodní ochranu, stanovit místo pobytu žadatele; článek 13 téže směrnice stanoví, že členské státy mohou z důvodů ochrany veřejného zdraví požadovat lékařské vyšetření žadatele.

³ Úřední věstník EU L 171, 7. 7. 1999, s. 12–16.

⁴ Úřední věstník EU L 364, 9. 12. 2004, s. 1–11.

⁵ Úřední věstník EU L 168, 30. 6. 2009, s. 24–32.

⁶ Úřední věstník EU L 319, 5. 12. 2007, s. 1–36.

⁷ Úřední věstník EU L 347, 20. 12. 2013, s. 671–854.

⁸ Úřední věstník EU L 180, 29. 6. 2013, s. 96–116.

2. Zužující výjimka

Ustanovení předpisu EU stanoví možnost, na základě které se členský stát může při implementaci odchýlit od obecné úpravy obsažené v daném předpisu, a to v zužujícím (změkčujícím) směru.

Čl. 1 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží⁹:

Členské státy mohou stanovit, že pojem „spotřební zboží“ nezahrnuje použité zboží, které je prodáváno ve veřejné dražbě, při níž mají spotřebitelé možnost se osobně účastnit prodeje.

Čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží¹⁰:

V případě použitého zboží mohou členské státy stanovit, že prodávající nebo spotřebitel si mohou sjednat smluvní podmínky nebo dohody, na jejichž základě prodávající odpovídá za vady zboží po kratší dobu než je uvedena v čl. 5 odst. 1. Tato doba nesmí být kratší než jeden rok.

Čl. 3 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010¹¹:

Členské státy se mohou rozhodnout neuplatňovat

- a) články 11 a 14 a přílohu II na spotřebitelské smlouvy o úvěru, které jsou zajištěny zástavním právem nebo jiným srovnatelným zajištěním běžně používaným v členském státě na nemovitosti určené k bydlení nebo které jsou zajištěny právem k nemovitosti určené k bydlení, jejichž účelem není nabytí nebo zachování práva k této nemovitosti, jestliže tyto členské státy na takové smlouvy o úvěru uplatňují články 4 a 5 a přílohy II a III směrnice 2008/48/ES;*
- b) tuto směrnici na smlouvy o úvěru související s nemovitostí, jestliže smlouva o úvěru stanoví, že nemovitost nesmí spotřebitelem nebo jeho rodinným příslušníkem nikdy obývána jakožto dům, byt nebo jiné obydlí a má být jakožto dům, byt nebo jiné obydlí obývána na základě nájemní smlouvy;*
- c) tuto směrnici na smlouvy o úvěru související s úvěry poskytovanými omezenému okruhu osob na základě právního předpisu pro účely obecného zájmu a zcela bezúročně nebo za nižších výpůjčních úrokových sazeb, než jaké převažují na trhu, nebo na základě jiných podmínek, jež jsou pro spotřebitele výhodnější než podmínky převažující na trhu, a za výpůjčních úrokových sazeb, které nejsou vyšší, než jaké převažují na trhu;*
- d) tuto směrnici na překlenovací úvěry;*
- e) tuto směrnici na smlouvy o úvěru, u nichž je věřitelem organizace spadající do oblasti působnosti čl. 2 odst. 5 směrnice 2008/48/ES.*

⁹ Úřední věstník EU L 171, 7. 7. 1999, s. 12–16.

¹⁰ Úřední věstník EU L 171, 7. 7. 1999, s. 12–16.

¹¹ Úřední věstník EU L 60, 28. 2. 2014, s. 34–85.

Čl. 56 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES¹²:

V otevřených řízeních mohou veřejní zadavatelé rozhodnout, že přezkoumají nabídky před ověřením neexistence důvodů pro vyloučení a splnění kvalifikačních kritérií pro výběr v souladu s články 57 až 64. Pokud této možnosti využijí, ujistí se, že ověření neexistence důvodů pro vyloučení a splnění kvalifikačních kritérií pro výběr je prováděno nestranně a transparentně, aby žádná veřejná zakázka nebyla zadána uchazeči, který měl být podle článku 57 vyloučen nebo který nesplňuje kvalifikační kritéria pro výběr stanovená veřejným zadavatelem.

Členské státy mohou vyloučit použití postupu uvedeného v prvním pododstavci u některých druhů veřejných zakázek nebo zvláštních okolností, nebo je na některé druhy veřejných zakázek a zvláštních okolností omezit.

Čl. 2 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1177/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o právech cestujících při cestování po moři a na vnitrozemských vodních cestách a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004¹³:

Členské státy mohou vyjmout z působnosti tohoto nařízení osobní přepravu, na kterou se vztahují závazky veřejné služby, smlouvy o veřejné službě nebo integrované služby, pokud jsou práva cestujících podle tohoto nařízení srovnatelným způsobem zaručena vnitrostátním právem.

3. Volba z více variant právní regulace

Ustanovení předpisu EU stanoví členskému státu možnost volby z více variant právní regulace.

Čl. 47 odst. 1 čtvrté směrnice Rady ze dne 25. července 1978, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o ročních účetních závěrkách některých forem společností¹⁴:

Řádně schválená roční účetní závěrka se spolu s výroční zprávou a zprávou osoby pověřené ověřením účetní závěrky zveřejňují způsobem stanoveným vnitrostátními právními předpisy v souladu s článkem 3 směrnice 68/151/EHS; vnitrostátní právní předpisy však mohou povolit, aby výroční zpráva nemusela být zveřejňována výše stanoveným způsobem. V takovém případě bude veřejnosti přístupná v sídle společnosti v daném členském státě. Kopii celé nebo části každé takové zprávy musí být možné získat bezplatně na požádání.

Čl. 2 bod 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/31/EU ze dne 19. května 2010 o energetické náročnosti budov¹⁵, který dává členským státům možnost volby definice pojmu „větší renovace“, a to mezi písm. a): *celkové náklady na renovaci obvodového pláště budovy nebo technických systémů budovy jsou vyšší než 25 % hodnoty budovy bez hodnoty pozemku, na němž budova stojí;* a písm. b): *renovace probíhá u více než 25 % plochy obvodového pláště budovy.*

Čl. 14 odst. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010¹⁶:

¹² Úřední věstník EU L 94, 28. 3. 2014, s. 65–242.

¹³ Úřední věstník EU L 334, 17. 12. 2010, s. 1–16.

¹⁴ Úřední věstník EU L 222, 14. 8. 1978, s. 11–31; zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. 6. 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úřední věstník EU L 182, 29. 6. 2013, s. 19–76).

¹⁵ Úřední věstník EU L 153, 18. 6. 2010, s. 13–35.

¹⁶ Úřední věstník EU L 60, 28. 2. 2014, s. 34–85.

Členské státy stanoví dobu alespoň sedmi dní, během níž bude mít spotřebitel dostatek času porovnat nabídky, posoudit jejich důsledky a informovaně se rozhodnout.

Členské státy upřesní, zda je doba uvedená v prvním pododstavci lhůtou na rozmyšlenou před uzavřením smlouvy o úvěru, nebo lhůtou pro uplatnění práva na odstoupení od smlouvy o úvěru po jejím uzavření, nebo kombinací obojího.

Příloha II: Příklady minimalistické implementace

1. Rozšiřující výjimka

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES

Článek 45 odst. 6

Členské státy mohou přijmout ustanovení, která jsou pro uživatele platebních služeb příznivější.

Srovnávací tabulka ke směrnici 2007/64/ES

Čl. 45 odst. 6	Členské státy mohou přijmout ustanovení, která jsou pro uživatele platebních služeb příznivější.	Česká republika nevyužila tuto diskreci.	NT
----------------	--	--	----

2. Zuzující výjimka

Směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání

Článek 6 odst. 1

Bez ohledu na čl. 2 odst. 2 mohou členské státy stanovit, že rozdíly v zacházení na základě věku nepředstavují diskriminaci, jestliže jsou v souvislosti s vnitrostátními právními předpisy objektivně a rozumně odůvodněny legitimními cíli, zejména legitimními cíli politiky zaměstnanosti, trhu práce a odborného vzdělávání, a jestliže prostředky k dosažení uvedených cílů jsou přiměřené a nezbytné.

Tyto rozdíly v zacházení mohou zahrnovat zejména:

- a) *stanovení zvláštních podmínek pro přístup k zaměstnání a odbornému vzdělávání, pro zaměstnání a povolání včetně podmínek propuštění a odměňování, a to pro mladé pracovníky, starší osoby a osoby s pečovatelskými povinnostmi za účelem podpory jejich pracovního začlenění nebo zajištění jejich ochrany;*
- b) *stanovení minimálních podmínek věku, odborné praxe nebo let služby pro přístup k zaměstnání nebo k určitým výhodám spojeným se zaměstnáním;*
- c) *stanovení maximálního věku pro přijetí, který je založen na požadavcích dotyčného pracovního místa na odbornou přípravu nebo na potřebě přiměřené doby zaměstnání před odchodem do důchodu.*

Zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon)

§ 6

(1) Diskriminací není rozdílné zacházení z důvodu věku v přístupu k zaměstnání nebo povolání, pokud je

- a) *vyžadována podmínka minimálního věku, odborné praxe nebo doby zaměstnání, která je pro řádný výkon zaměstnání nebo povolání nebo pro přístup k určitým právům a povinnostem spojeným se zaměstnáním nebo povoláním nezbytná, nebo*

- b) pro řádný výkon zaměstnání nebo povolání potřebné odborné vzdělávání, které je nepřiměřeně dlouhé vzhledem k datu, ke kterému osoba ucházející se o zaměstnání nebo povolání dosáhne důchodového věku podle zvláštního zákona.

...

(3) Diskriminací není rozdílné zacházení ve věcech práva na zaměstnání, přístupu k zaměstnání nebo povolání, ve věcech pracovních, služebních poměrů nebo jiné závislé činnosti, pokud je k tomu věcný důvod spočívající v povaze vykonávané práce nebo činnosti a uplatněné požadavky jsou této povaze přiměřené.

3. Volba z více variant právní regulace

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/720 ze dne 29. dubna 2015, kterou se mění směrnice 94/62/ES, pokud jde o omezení spotřeby lehkých plastových nákupních tašek

Článek 1 odst. 2

V článku 4 se vkládají nové odstavce, které znějí:

1a. Členské státy přijmou opatření, aby na svém území dosáhly trvalého snížení spotřeby lehkých plastových nákupních tašek.

Mezi tato opatření může patřit použití vnitrostátních cílů pro snížení spotřeby, zachování nebo zavedení ekonomických nástrojů, jakož i použití omezení při uvádění na trh v rámci odchylky od článku 18 pod podmínkou, že tato omezení jsou přiměřená a nediskriminační.

Tato opatření se mohou lišit v závislosti na tom, jaký mají lehké plastové nákupní tašky při svém využití nebo odstranění dopad na životní prostředí, a rovněž v závislosti na jejich vlastnostech z hlediska kompostování, trvanlivosti nebo konkrétním zamýšleném způsobu použití.

Opatření přijatá členskými státy zahrnují buď jednu nebo obě tyto složky:

- a) přijetí opatření zajišťujících, aby nejpozději od 31. prosince 2019 nepřekračovala roční míra spotřeby 90 lehkých plastových nákupních tašek na osobu a nejpozději od 31. prosince 2025 40 lehkých plastových nákupních tašek na osobu, nebo rovnocenné cíle stanovené hmotnostně. Velmi lehké plastové nákupní tašky nemusí být do vnitrostátních cílů spotřeby zahrnuty;
- b) přijetí nástrojů zajišťujících, aby nejpozději od 31. prosince 2018 nebyly lehké plastové nákupní tašky v místě prodeje zboží nebo produktů poskytovány bezplatně, ledaže jsou uplatňovány stejně účinné nástroje. Velmi lehké plastové nákupní tašky mohou být z působnosti uvedených opatření vyňaty.

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech) [čj. OVA: 447/16]

§ 3 odst. 3

Lehké plastové odnosné tašky nesmějí být v místě prodeje výrobků spotřebiteli poskytovány bezplatně. To neplatí, jde-li o velmi lehké plastové odnosné tašky.